

opusdei.org

Lleó XIV: Homilia en la festa de l'Epifania i fi del Jubileu

Compartim l'homilia de la missa del 6 de gener, festa de l'Epifania del Senyor. Al final de la cerimònia, el Sant Pare va tancar la porta santa de la basílica de sant Pere, donant per acabat l'any jubilar de l'esperança.

07/01/2026

Solemnitat de l'Epifania del Senyor

Dimarts 6 de gener de 2026

Benvolguts germans i germanes,

L'Evangeli (*Mt* 2, 1-12) ens ha descrit la grandíssima joia dels Mags en tornar a veure l'estrella (v. 10), però també el trasbals experimentat per Herodes i per tota Jerusalem davant la seva recerca (cf. v. 3). Cada vegada que es tracta de les manifestacions de Déu, la Sagrada Escriptura no amaga aquesta mena de contrastos: joia i trasbals, resistència i obediència, por i desig. Avui celebrem l'Epifania del Senyor, conscients que en la seva presència res no roman com abans. Aquest és l'inici de l'esperança. Déu es revela i res no pot romandre immòbil. S'acaba una certa tranquil·litat, aquella que fa repetir als malenconiosos: «No hi ha res de nou sota el sol» (*Coh*, 1, 9). Comença alguna cosa de la qual depenen el present i el futur, tal com anuncia el Profeta: «Aixeca't, revesteix-te de llum, perquè ve la teva llum, la glòria

del Senyor resplendeix damunt teu» (Is 60,1).

Sorprèn el fet que sigui precisament Jerusalem, ciutat testimoni de tants nous inicis, la que es trasbalsa. Allà, justament aquells que estudien les Escriptures i pensen tenir totes les respostes, semblen haver perdut la capacitat de fer-se preguntes i de cultivar desitjos. Més encara, la ciutat s'espanta d'aquells que hi arriben de lluny, moguts per l'esperança, fins al punt de percebre una amenaça en allò que, al contrari, li hauria de donar molta joia. Aquesta reacció interpel·la també nosaltres, com a Església.

La Porta Santa d'aquesta Basílica, que avui, per últim cop, ha estat tancada, ha conegut el pas d'innombrables homes i dones, pelegrins d'esperança, en camí cap a la Ciutat de les portes sempre obertes, la Jerusalem nova (Ap 21,

25). Qui eren i què els movia? Ens interroga amb una seriositat particular, al final de l'Any jubilar, la recerca espiritual dels nostres contemporanis, molt més rica del que potser podem comprendre. Milions d'ells han traspassat el llindar de l'Església. Què hi han trobat? Quins cors, quina atenció, quina correspondència? Sí, els Mags encara existeixen. Són persones que assumeixen el repte d'arriscar el seu propi periple; que en un món tan complex com el nostre —sovint excloent i ple de perills— senten la necessitat vital de posar-se en marxa, de cercar.

Homo viator, deien els antics. Som vides en camí. L'Evangelí compromet l'Església a no témer aquest dinamisme, sinó a apreciar-lo i a orientar-lo cap al Déu que el suscita. És un Déu que ens pot trasbalsar, perquè no resta immòbil a les nostres mans com els ídols de plata i

d'or: és, en canvi, viu i vivificant, com aquell Infant que Maria es va trobar entre els braços i que els Mags adoraren. Llocs sants com les catedrals, les basíliques, els santuaris, esdevinguts fita de pelegrinatge jubilar, han de difondre el perfum de la vida, el senyal inesborrable que un altre món ha començat.

Preguntem-nos: hi ha vida a la nostra Església? Hi ha espai per a allò que neix? Estimem i anunciem un Déu que torna a posar en camí?

En el relat, Herodes tem pel seu tron, s'agita per allò que percep fora del seu control. Prova d'aprofitar-se del desig dels Mags i intenta doblegar la seva recerca en benefici propi. Està disposat a mentir, està disposat a tot; la por, en efecte, encega. La joia de l'Evangeli, en canvi, allibera: fa prudents, sí, però també audaçs,

atents i creatius; suggereix camins diferents dels ja recorreguts.

Els Mags porten a Jerusalem una pregunta simple i essencial: «On és aquell que ha nascut?» (*Mt 2, 2*). Com és d'important que qui traspassa la porta de l'Església percebi que el Messies hi acaba de néixer, que allí s'hi reuneix una comunitat on ha sorgit l'esperança, que allí hi ha en curs una història de vida! El Jubileu ens ha vingut a recordar que es pot recomençar, més encara, que encara som als inicis, que el Senyor vol créixer entre nosaltres, vol ser el Déu-amb-nosaltres. Sí, Déu posa en qüestió l'ordre existent: té somnis que inspira encara avui als seus profetes; està decidit a rescatar-nos d'antigues i noves esclavituds; implica joves i ancians, pobres i rics, homes i dones, sants i pecadors en les seves obres de misericòrdia, en les meravelles de la seva justícia. No

fa soroll, però el seu Regne ja
germina arreu del món.

Quantes epifanies ens són donades o
estan a punt de ser-nos donades!
Però s'han de sostreure a les
intencions d'Herodes, de les pors que
sempre estan a l'espera per
transformar-se en agressió. «Des dels
dies de Joan Baptista fins ara, el
Regne dels cels pateix violència i els
violents se n'apoderen» (Mt 11, 12).
Aquesta expressió misteriosa de
Jesús, recollida a l'Evangelí de Mateu,
no pot deixar de fer-nos pensar en
tants conflictes amb què els homes
poden resistir i fins i tot colpejar la
Novetat que Déu ha reservat per a
tots. Estimar la pau, cercar la pau,
vol dir protegir allò que és sant i
precisament per això és naixent:
petit, delicat, fràgil com un infant. Al
nostre voltant, una economia
distorsionada intenta treure profit de
tot. Ho veiem: el mercat transforma
en negocis també la set humana de

cercar, de viatjar, de recomençar. Preguntem-nos: ens ha educat el Jubileu a fugir d'aquell tipus d'eficiència que ho redueix tot a producte i l'ésser humà a consumidor? Després d'aquest any, serem més capaços de reconèixer en el visitant un pelegrí, en el desconegut un cercador, en el llunyà un proper, en el diferent un company de viatge?

La manera com Jesús ha trobat tothom i s'ha deixat acostar per tothom ens ensenya a valorar el secret dels cors que només Ell sap llegir. Amb Ell aprenem a copsar els signes dels temps (cf. *Conc. Ecum. Vat. II, Const. past. Gaudium et spes, 4*). Ningú no ens pot vendre això. L'Infant que els Mags adoren és un Bé sense preu i sense mesura. És l'Epifania de la gratuïtat. No ens espera en els llocs prestigiosos, sinó en les realitats humils. «I tu, Betlem, terra de Judà, no ets pas la darrera de

les ciutats principals de Judà» (*Mt* 2, 6). Quantes ciutats, quantes comunitats necessiten sentir dir: “No ets pas la darrera”. Sí, el Senyor encara ens sorprèn! Es deixa trobar. Els seus camins no són els nostres camins, i els violents no aconseguixen dominar-los, ni els poders del món poden bloquejar-los. D'aquí la joia grandíssima dels Mags que deixen enrere el palau i el temple i surten cap a Betlem: és aleshores quan tornen a veure l'estrella!

Per això, benvolguts germans i germanes, és bonic esdevenir pelegrins d'esperança. I és bonic continuar essent-ho, junts! La fidelitat de Déu encara ens sorprendrà. Si no reduïm les nostres esglésies a monuments, si les nostres comunitats són cases, si resistim units a les seduccions dels poderosos, aleshores serem la generació de l'aurora. Maria, Estrella del matí,

caminarà sempre davant nostre! En
el seu Fill contemplarem i servirem
una humanitat magnífica,
transformada no per deliris
d'omnipotència, sinó pel Déu que per
amor s'ha fet carn.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/lleo-xiv-
homilia-en-la-festa-de-lepifania-i-fi-del-
jubileu/](https://opusdei.org/ca-es/article/lleo-xiv-homilia-en-la-festa-de-lepifania-i-fi-del-jubileu/) (12/03/2026)